

PETRA MARTIŠKOVÁ

Náhodou

COO
BOO

Náhodou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková

Náhodou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA MARTIŠKOVÁ

Náhodou

COO
BOO

© Petra Martišková, 2023
Cover © Barbora Žižková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-819-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-854-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-855-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-853-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Prolog

NATHAN

„Nathan Livingstone, hvězda Torontské univerzity, nejlepší křídlo od doby, co draftovali LeBrona Jamese...“ Týpek sedící naproti mně se chvíli prohraboval papíry s mou fotkou. „Jednička, co nemá v celé Kanadě konkurenci. Star, o kterou se už teď perou všechny kluby v NBA.“ Chlápek po mně střelil našťvaným pohledem a mlčky prolístoval několik dalších papírů. Musel jsem uznat, že si s tím dal docela slušnou práci, protože složka, kterou třímal v ruce, byla pěkně tlustá. A celá o mně!

„Kluk, co si právě teď totálně podělal slibně rozjetou kariéru!“ doplnil nakonec. Zmuchlal všechny papíry a jedinou dobře mířenou ranou je hodil do koše na odpadky. Sjel mě pohledem a ani se nesnažil skrývat rozladění. Bez ostychu jsem mu oplatil stejně.

Oblek, který měl na sobě, by nám s Miou zajistil obživu tak na půl roku. Na ruce se mu blýskaly luxusní hodinky a masivní prsten s nějakým znakem nebo možná erbem. Z každého póru jeho těla vyzařovalo nezměrné ego.

A prachy.

„Stálo ti to za to?“ podíval se mi zpřímá do očí.

Neuhnul jsem pohledem, ale ani neodpověděl. Co bych mu asi tak řekl? *Jo, starouši, máš zasranou pravdu. Totálně jsem*

to podělal. Stálo mi to za to? Tak to si buď kurva jistej, že stálo! Měnil bych? Ani náhodou! Udělal bych to zas a nerozmýšlel bych se ani minutu!

Jenže tohle jsem mu dost dobře říct nemohl.

„Tenhle chlap je tvoje jediná šance na kariéru profesionálního basketbalisty, jestli to posereš, končíš!“ řekl mi kouč Robinson. No, řekl... Ve skutečnosti na mě včera řval v tělocvičně jako smyslů zbavený. Takže místo toho, abych tohle arogantního nafoukance, který byl přesným ztělesněním všeho, co jsem bytostně nesnášel, poslal do prdele, sotva znatelně jsem zavrtěl hlavou.

Kurva! Nesnáším to! Zasraný pracháči!

„Bylo to velký nedorozumění,“ vypáčil jsem ze sebe přesně to, co chtěl slyšet, a ještě jsem k tomu přidal naučený ostýchavý úsměv. Sofie by ze mě měla radost. Stálo jí to týden nervů, když se mi snažila vtlouct do hlavy odpověď na každou možnou i nemožnou otázku, kterou by mi tenhle chlap mohl položit. Ale myslím, že si nestěžovala. V posteli jsem jí to bohatě vynahradil.

„Když do tebe investuju svůj čas a peníze, jakou mám jistotu, že se to nebude opakovat?“

Žádnou, blbečku! chtělo se mi zařvat mu přímo do obličeje, ale namísto toho jsem nasadil kající výraz a jako básničku odříkal: „Jak říkám, šlo jen o veliké nedorozumění. Vašeho zájmu si moc cením a vím, že je to moje jediná šance na profi kariéru. Poučil jsem se, pane.“

Bylo mi ze sebe samotného na blítí. Za tohle by mi Sofie měla líbat prdel. No, dobře, tak prdel zrovna ne, ale vím naprosto přesně o místech, která by si za tohle ponížení zasloužila mnohem víc než polibek.

Chlap naproti mně se uchechtl. Típnul bych mu tak kolem pětáctyřiceti. Vlasy mu po stranách začínaly šedivět, ale to mu spíš přidávalo na jakési auře neporazitelnosti, která se kolem něj vznášela, než že by vypadal staře. Krátce strážnou bradku měl dokonale upravenou a právě teď si ji energickými pohyby uhlazoval. Temné oči si mě přísně měřily a já měl co dělat, abych se neošival jako malej harant. Mohl být ve věku mého táty.

To ne, okamžitě jsem myšlenky na toho chlapa, co si říkal můj otec, zaplašil. Stačilo, že jsem byl už tak vytočený do bezvědomí, nemínil jsem si to ještě ztěžovat.

„Sofie si s tebou musela dát práci, že?“ zeptal se kousavě. „Je dobrá. Však jsem ji taky Frankovi doporučil. Lepší PR manažerku by nenašel v celé Kanadě. Je to šikovná holka, nejen jako market'ačka, ale to určitě víš, slyšel jsem, že spolu udržujete... no, řekněme hodně kontaktní přátelství,“ mrknul na mě a já měl znovu neodolatelnou chuť mu ublížit. Při představě, že tenhle slizoun sahal na Sofii, jsem bezděčně zat'ál ruce v pěst a něco neurčitého zamumlal.

Sakra, začínal jsem být vážně nějaký napružený. Budu si muset dát odpoledne dvojitéj trénink, abych to ze sebe dostal.

„No nic, dost bylo plkání o ničem, pojďme k věci, nemám na tebe celý den!“ Přestal se ležérně pohupovat v tom svém monstrózním koženém křesle a sáhl po papírech, co ležely před ním. Chvilí do nich koukal a pak je hodil přede mě.

„Co to je?“ zeptal jsem se opatrně.

„Smlouva.“

„Smlouva? Jaká smlouva?“

„Smlouva, která zůstane bezpečně uložená u mě v sejfu a nikdy se o ní nikdo nedozví.“

„Smlouva o čem?“ Střelil jsem po něm nedůvěřivým pohledem.

„Smlouva o tvé budoucnosti.“

„Cože?“

„Kolik ti napařili? Sto hodin veřejně prospěšných prací?“ otočil místo odpovědi řeč směrem, který se mi ani trošku nelíbil. Vlastně se mi celý tenhle rozhovor přestával líbit, nicméně jsem neochotně přiznal: „Dvě stě padesát.“

Obočí mu vylétělo vzhůru. „Hmm, nebyl jsi zrovna soudcův oblíbenec.“

Nebyl no, soudce byl obtloustlej kretén, kterej se pořád cpal koblihami, a já mu dost ležel v žaludku. Pravda, svůj podíl na tom mohla mít i aférka s jeho dcerou, ale doufal jsem, že si nevzpomene. Vzpomněl, parchant, a pěkně mi to vytmavil.

„No, to je fuk. Dvě stě padesát hodin veřejně prospěšných prací, který musíš odmakat ve svém volném čase a s nástupem ihned. To ti nedává moc prostoru pro tréninky. Navíc ten distanc...“ pokýval mentorsky hlavou.

Jako bych to snad sám nevěděl, debil!

„Dobrá,“ mlaskl, „věc se má takhle. Protože mě o to požádal kouč Robinson a já mu dlužím opravdu za hodně, nechám tě odkroutit si trest u mě,“ rozhodil rukama po obrovské pracovně, která byla jen miniaturní částí rozlehlého sídla. Vybavoval jsem si, jak kouč říkal, že je to snad nějaký vévoda, nebo co.

„U vás?“

„U mě!“

„A potřebujete zahradníka, uklízeče, topiče nebo snad sluhu?“

„Lákavá nabídka, ale tahle místa už jsou obsazená mnohem kvalifikovanějšími lidmi,“ ušklíbl se.

„Dobrá, tak o co jde?“

Natáhl se k rámečku, co stál na stole, a otočil ho směrem ke mně. Z fotky se usmívala fakt nádherná holka. Přišlo mi, že už jsem ji někde viděl, ale za boha jsem si nemohl vzpomenout kde. Dlouhé havraní vlasy jí spadaly hluboko na záda, úsměv měla jedním slovem dechberoucí, ale co mě na ní nejvíc fascinovalo, byly oči. Jasně zelené, orámované dlouhými řasami. Kdesi v útrokách jsem pocítil podivný záchvěv a v kalhotách mi bylo najednou těsno. Rychle jsem zatřepal hlavou, abych se vzpamatoval, a naoko bez zájmu se zeptal: „Kdo to je?“

„Tohle je někdo, koho se ty nikdy nedotkneš, to si ujasněme hned na začátku! Tohle je moje dcera.“

„A ode mě čekáte, že vám ji pochválím, nebo...?“

„Čekám, že ji ochráníš.“

„Možná jste si toho nevšiml, ale jsem basketbalista, ne bodyguard. A i když jste o mně možná získal kvůli mé aférce mylný dojem, že jsem rváč, ujišťuju vás, že nejsem. Nemám dokonce ani zbrojní pas.“

„Klídek, mladej,“ zvedl ruku v uklidňujícím gestu. „Věc se má tak. Moje dcera chce za dva týdny nastoupit na univerzitu. Ani já, ani moje žena z toho nejsme zrovna dvakrát nadšení. Jistě chápeš naše obavy, když jsou jí neustále v patách paparazzi. Je tu ještě malá šance, že si to rozmyslí, ale chci být připraven na obě možnosti. Takže tady je moje nabídka. Postaráš se mi o dceru a já se postarám o tvoji kariéru a smetu pod koberec ty tvoje veřejně prospěšný práce. Žádný uklízení v parcích a ulicích. Na-

místo toho ti nabízím normální studentský život a pravidelné tréninky.“

„Cože?!“ vyhrkl jsem a nepřírozeně jsem zaskřehotal.

„Pokud kývneš, zařídím vše potřebné.“

„Zařídíte vše potřebné? A to chcete dokázat jak? Myslíte si, že si soudce nevšimne, že chybím v ulicích?“

„S tím si nemusíš dělat starosti.“

„Fajn, a co s tímhle? Mám kvůli basketu individuální studijní plán připravený s ohledem na tréninky. Vaše dcera bude mít dvakrát tolik hodin...“

Nenechal mě domluvit. „A v tom si s tebou dovolím nesusouhlasit. Vlastně jsem tak trošku předpokládal, že neodmítneš, takže už jsem si dovolil všechny případné problémy vyřešit s předstihem. Už kvůli tobě doufám, že máš vážně rád angličtinu a kanadskou literaturu.“

„To si ze mě děláte prdel, že jo?!“

„Vypadám tak?“ zeptal se studeně a já rychle sklapnul patky.

„Dohodil jste mi doučování?“

„Neříkal bych tomu doučování, jen jsem ti doplnil volné hodiny v rozvrhu.“

„Aniž byste se mě zeptal?!“ Byl jsem úplně nepřítetnej a on si mě prohlížel s takovým tím pohledem, jakým se koukají rodiče na malé děti, když se vztekaají, že nechtějí jít do postele. Takovým tím pohledem, který říká: *Oba víme, že stejně uděláš, co budu chtít já!*

„A kolej už máte taky vymyšlenou? Zajistil jste nám společný pokoj?“ ušklíbl jsem se a s pocitem zadostiučinění sledoval, jak se mu přes tvář přehnal celá škála emocí.

„Bydlet budeš samozřejmě tady!“ vyštěkl.

„Tak to je ta největší pitomost, co jsem kdy slyšel! Zdá se, že jste ty papíry o mně nečetl dost důkladně,“ kývl jsem hlavou směrem ke koši, kde skončila celá moje složka. „Nemůžu bydlet tady a vlastně nemůžu bydlet ani na koleji. Takže to asi nepůjde.“

On se však tvářil, jako bych ani nic neřekl.

„Chci, abys jí byl neustále v patách. Něco se jí stane a naše dohoda padá. Jedna blbá fotka v bulváru, jeden skandál a dohoda padá, rozumíme si?“

„A hrát basket budu jako kdy?“

„Pokud vím, škola ti za ten incident dala na zimní semestr stopku.“

V tom měl sakra pravdu.

„A?“

„A já ti nabízím výměnou za doprovod mé dcery soukromé tréninky s těmi nejlepšími trenéry.“

„Kde?“

„Tady.“

„Tady?“

„Ano, tady.“

„A to je taky v té smlouvě?“

„Víceméně, a ještě pár drobností.“

„Jako?“

„Jako třeba to, že ti zaplatím zbylé čtyři roky studia, tvé sestře zřídím svěřenecký fond, který jí zajistí po zbytek života. A také jí zaplatím vysokou školu, kterou si vybere.“

„Nejsem na prodej. Já ani moje sestra,“ ucedil jsem a smlouvu hodil zpátky na jeho stranu stolu. „Navíc práci už mám.“

„Práci? Tak tomu svému pinglování v baru říkáš? Ne, ne, však já vím, ještě je tady ta tvá brigáda na stavbě.“ Aniž by

se na mě podíval, listoval smlouvou, a když našel, co hledal, položil ji zpátky přede mě s prstem zapíchnutým uprostřed. „Obchod, říká se tomu obchod,“ poučil mě a mně málem vypadly oči z důlků. *Taková suma za to, že budu dělat chůvu jeho rozmazlený princezniče?! Tak to ty vole!*

„I kdybych o tom jen uvažoval, jakože neuvažuju, to všechno, co jste říkal o mé sestře... to všechno jste ochotný jí dát jen za to, že budu dělat ocásek vaší dceři?“

„Ano.“

Nedůvěřivě jsem střelil pohledem po smlouvě a přitáhl si ji blíž k sobě. Jedno se mu muselo nechat, byl neuvěřitelně štědrej. Jenže to bylo všechno až moc krásný na to, aby to nemělo nějaký háček. Něco mi na tom nesedělo. Proč si vybral zrovna mě? To byli s koučem až takoví kamarádi? Co když je to nějaká bouda?

„Takže?“

Odkašlal jsem si. „Ehm... Je to velkorysá nabídka, děkuju. Ale...“

Nenechal mě domluvit. „Samozřejmě počítám s tím, že tady s tebou bude bydlet i tvá sestra.“

Tím mi vzal veškerý vítr z plachet. Kdybych na tohle nepřistoupil, byl bych totální kretén. Tahle nabídka byla moje i Miina budoucnost, něco, o čem jsem si po tom incidentu myslel, že jsem navždycky ztratil.

Natáhl jsem se pro propisku.

„Výborně,“ promnul si spokojeně ruce. „Se stěhováním si nedělej starosti, pro vaše osobní věci pošlu své lidi.“

Neshazoval jsem se tím, že bych mu snad vnucoval svou adresu. Bylo mi jasné, že moc dobře ví, kam své poskoky nasměrovat. Naše jednání bylo u konce. Zvedl jsem se a natáhl

k němu ruku. Pevně ji stiskl a podíval se mi zříma do očí. Jeho pohled byl pronikavý a nepříjemný, ale neuhnul jsem.

„Díky, pane, nezklamal vás.“ Nevím, proč jsem měl potřebu mu to říct.

Neusmál se, jen ucedil mezi zuby: „To doufám už kvůli tobě, protože jestli se mé dcery jenom dotkneš...“ Tentokrát jsem ho nenechal domluvit já. „Já vím, dohoda padá.“

„Ne,“ vyvedl mě z omylu. „Pak tě zabiju.“

1. kapitola

ELENA

„Slečno Eleanor?“ ozvalo se nesměle za dveřmi spolu s tichým zaklepáním.

„Copak, Henry?“ zavolala jsem, aniž bych se namáhala zvednout. Právě jsem se totiž pohodlně rozvalovala na posteli a žvanila přes FaceTime s Natálií.

„Madam si vás žádá dole.“

„Děkuju moc, Henry, vyříd' jí, prosím, že jsem tam co-bydup.“

„Jistě, slečno,“ pronesl úslužně a já čekala, dokud jeho šouravé kroky neztlumí na zadním schodišti.

„Zapsala jsem si ekonomii a právo. Nemůžu se dočkat, až nastoupíme, bude to perfektní.“ Natálie na displeji mého telefonu zářila jako sluníčko.

„Ekonomii a právo?“

„Jo, holka, každej není příbuznej s královskou rodinou. Někteří z nás jednou budou muset makat,“ zašklebila se na mě, ale já věděla, že to nemyslí zle, protože Natálie byla všechno, jen ne závistivá potvora. Sama jednou zdědí tak obrovský majetek, že nebude muset sáhnout na práci ani ona, ani dalších pár generací jejích potomků. Navíc byla v tomhle šíleném světě, ve kterém jsem žila, jediný normální člověk, se kterým jsem si mohla popovídat. Jo, a ješ-

tě taky Henry, náš majordomus, a Rose, naše rudolící kuchařka, a Zelda, naše hospodyně. Tomu říkám společenský život jako stehno. Chudá bilance na to, že mi za pár měsíců bude devatenáct.

„To ti závidím,“ povzdychla jsem si.

„Kriminalistika neprošla?“ zeptala se soucitně a já zavrtěla hlavou.

„Táta vyšiloval, že nejsem normální, když chci běhat na střídačku mezi mrtvolama a kriminálníkama. A že prej mě osmnáct let nepiplá, aby mě pak nějakéj naštvanej vrahoun odpráskl jako prašivýho psa.“

Natálie se na druhé straně zakuckala.

„Tohle ti fakt řekl?“

„No, ne přesně takhle, ale v podstatě jo.“

Jako dneska jsem si vybavila ten den, kdy jsem za rodiči přišla s tím, že bych chtěla nastoupit na vysokou školu do řádného denního studia.

„No, ty ses snad úplně pomátla?!“ vytřeštila na mě v nehraném děsu oči mamka. „Mezi tu svoloč?“

„Mami, proboha, jsou to normální slušní lidi, co chtějí mít dobrý vzdělání. Vysokoškoláci.“

„Slušní lidé a dobré vzdělání,“ opravila mě automaticky a já protočila oči v sloup.

„Máš ty nejlepší učitele! Co by za to jiné děti daly, kdyby je na střední škole učily takové kapacity jako tebe,“ nechápal táta, co po něm vůbec chci.

„Na střední škole?“ opáčila jsem s notnou dávkou sarkasmu v hlase. „Dovol mi ti připomenout, že jsem střední školu neviděla ani z rychlíku, protože ti pro mě nepřišla dostatečně nóbl.“

„Co je špatného na tom, že pro tebe s maminkou chceme jen to nejlepší?“ hájil se.

„Jenže tohle,“ rozhodla jsem zoufale rukama, abych obsáhla naše obrovské sídlo, „tohle pro mě není to nejlepší. Tohle je vězení. Chci mít kamarády, poznat nové lidi, chodit na přednášky i na plesy. Prostě chci normálně žít.“

„Jenže ty nejsi normální dítě, jsi výjimečná!“ upozornila mě špičatě mamka. Zatímco táta v klidu odvětil: „Ale vždyť máš kamarády! Co Natálie?“

Potlačila jsem zasténání. „Ano, mám jednu, slovy JEDNU kamarádku, tati, jinak mi společnost dělají jenom vaši zaměstnanci.“

Mamka se zatvářila nesouhlasně, ale raději spolkla poznámku o tom, jak je pro mě vrcholně nevhodné se bavit se služebnictvem. Namísto toho na mě vypálila: „Chybí ti plesy? Co je to za hloupost? Vždyť pořádáme čtyři velké plesy ročně, a to nemluvím o zahradních party, večírcích a maškarních. Dům je prakticky pořád plný lidí.“

„Ano, to je, ale plný vašich kamarádů. Já chci mít své vlastní.“

„Eleno, já chápu, že to pro tebe není lehké, ale musíš si uvědomit, kdo jsi. Snažíme se tě připravit na to, že jednou převezmeš naši firmu, majetek, vévodství. Jsi naše prvorozená dcera, s tím je spojena celá řada povinností. Já už jsem ve tvém věku musel řídit celou rodinu. Znal jsem jenom povinnosti a domácí studium. Na rozdíl od tebe jsem neměl ani jednoho kamaráda. A vidíš?“ S úsměvem se otočil kolem dokola. „Je ze mě naprosto normální člověk.“

Mamka po mně okamžitě střelila pohledem, abych si případně ironické poznámky nechala laskavě pro sebe. Nejradši bych si zoufalstvím rvala vlasy.

„Moc hezký příběh, tati, ale bez urážky, ty jsi vyrůstal v době hodně podobné pravěku. Dneska je jiná doba. Sakra i princ William a Harry byli na koleji,“ zavyla jsem.

„Otče,“ opravila mě okamžitě mamka s pohledem upřeným na právě vcházejícího Henryho.

„Bože!“ zaúpěla jsem. Vážně jsem měla chuť vyskočit z okna. Jenže při svém štěstí bych dopadla přímo pod něj do růžových keřů, na kterých si mamka zakládala. Vsadím se, že by nelenila, přiběhla za mnou a hned by mě zasvěcovala do toho, co je která rostlinka za odrůdu, která pamatuje ještě naše předky z patnáctého století, a jak se o ně starat.

„Otče,“ papouškovala jsem po ní poslušně, abych si ušetřila výchovnou přednášku, která se v našich kruzích nikdy neoslovujeme na veřejnosti zdrobnělinami. Vlastně je skoro zázrak, že jim před lidmi nemusím vykat.

Měla jsem toho akorát tak dost.

„Sakra, můžete mě aspoň chvíli poslouchat?!“ vykřikla jsem zoufale a mamka okamžitě zalapala po dechu. Kdyby táta nestál na druhé straně stolu, jistě by se mu elegantně skácela v mdlobách k nohám. „Jsem dospělá, takže buď se spolu dohodneme a nastavíme pravidla, nebo se nedohodneme, ale jedno je jisté – v září nastupuju na univerzitu.“

„Kdo nastupuje na univerzitu?“ ozvalo se od dveří a já neměla daleko k hysterickému smíchu.

Babička.

Ta mi tu ještě chyběla!

„Já! Já nastupuju na univerzitu!“ A kdyby to snad nepochopila, pro jistotu jsem na sebe ještě ukázala prstem.

„Jako studovat? A k čemu potřebuješ školu? Vždyť titul už máš,“ nechápala babička.

„Aha, a jak přesně si myslíš, že mě v práci užíví titul vedvodkyně?“

„V práci? O čem to proboha mluvíš?“ našťavaně se otočila k mým rodičům a prošpikovala je pohledem, který říkal *to je ta vaše volná výchova*. „Je ta holka vůbec normální?“

„Zatím jo, babi, zatím jsem normální, což je v téhle rodině skoro zázrak.“

„Adelyne! Kolikrát ti to mám říkat, jmenuju se Adelyne,“ plísnila mě babička.

„Vidíš, a jiné děti můžou své rodiče i mezi lidmi oslovovat mami a tati a babičkám neříkají jménem, ale prostě babi.“

Tentokrát už babička nevydržela a obořila se na mamku: „Vidíš? Tohle!“ ukázala na mě svou hůlkou. „Tohle je vaše vina. Protože jste jí pořád ustupovali a tady to teď máte!“

Zat'ala jsem několikrát zoufale ruce v pěst a pak s hlasem tak klidným, jak jsem jenom dokázala, prohlásila: „Podala jsem si přihlášku na univerzitu a přijali mě, takže v září začínám studovat. A ne, nehodlám už ani minutu strávit dálkovým studiem. Budu chodit do školy jako normální člověk, smířte se s tím!“

A pak jsem je tam nechala zkoprnělé stát a třískla za sebou dveřmi. Byla jsem odhodlaná si školu vybojovat stůj co stůj.

A vybojovala!

Pravda, stálo mě to ještě asi deset podobných večerů, kdy se mě táta snažil přesvědčit, že je to příšerný nápad, a mamka teatrálně vzdychala a nenápadně mi podstrkovala články v novinách, které líčily v těch nejčernějších barvách, co všechno se mi může na univerzitě stát. Jenže já byla neoblomná a oni nakonec souhlasili. O bydlení na koleji sice nechtěli ani slyšet, ale i tak to bylo obrovské vítězství. Takže už zbývalo jedi-

né – vybrat obor. Mou vysněnou kriminalistiku táta šmahem odmítl a já na oplátku zavrhla jeho nápad, abych studovala účetnictví. A tak oficiálně za pár dní nastoupím na univerzitu jako studentka oboru angličtina a tvůrčí psaní.

Ze vzpomínek mě vytrhlo našťvané volání: „Eleanor Annabelle Amélie Elizabeth Covingtonová, hejbní laskavě tím svým zadkem a okamžitě přijď dolů na večeri!“

Opravdu má bezchybná, dokonalá a za všech situací perfektní matka právě použila v jedné větě moje jméno a slovo zadek?!

„Už jdu, mami!“ houkla jsem na ni a zašklebila se na Natálii, která se mohla smíchy potřhat.

„Jen se běž hezky napapat, Elenko, zítra odpoledne se ukážu. Platí, že jdeme běhat?“

„Jasně, potřebuju endorfiny jako feťák svou dávku. Ve tři?“

„Budu tam,“ přikývla a bez rozloučení vypnula telefon. Typická Natálie.

Schody do jídelny jsem brala po dvou, abych zabránila matčině hysterickému záchvatu.

„Je sedm deset, mladá dámo,“ ukazovala rozčileně na obří starožitné hodiny v rohu místnosti, „večere začíná přesně v sedm. A přesnost, jak jistě dobře víš, je...“

„... výsadou králů,“ dopověděla jsem za ni s veselým kučkem a pro jistotu obešla stůl z druhé strany, kdyby mi snad chtěla lísknout výchovný pohlevek.

Táta už seděl na svém místě v čele velkého stolu a četl si v tabletu noviny, zatímco babička na mě z druhé strany stolu házela vyčítavé pohledy.

„Polévka už bude studená,“ brblala si pro sebe našťvaně.

Neodpověděla jsem, zrovna mi totiž pípla zpráva na mobilu. Přišel mi e-mail ze školy, což bylo mnohem důležitější než houbový krém s krutony, na který se babička hladově vrhla.

„Mohl bys, drahý, laskavě zahodit ten tablet a ty, Eleanor, mobil? Večeříme,“ upozornila nás špičatě mamka.

„Jsi hrozně nemoderní, mami. Společný večere už jsou přežitky,“ mrkla jsem na ni a ona se na mě zamračila. Poslušně jsem schovala mobil do kapsy a položila si do klína ubrousek. Táta se zařídil stejně a smířlivě se usmál.

„Dneska jsem mluvil s Frankem,“ řekl a mamku hned zajímalo: „Jak se má? Co Alice, jak se jí daří? Už jsem je neviděla celou věčnost. Pořád Frank trénuje na univerzitě?“

„Ano, trénuje. A zrovna teď se moc dobře nemá. Nejlepší hráč univerzitního týmu, kterého chtěli příští rok draftovat do NBA, se porval v klubu a má na triku ublížení na zdraví.“

„Proboha,“ vydechla mamka šokovaně. „Copak se na jednu z nejprestižnějších univerzit ve státě dostane každé kriminálník?“ Vzápětí se otočila ke mně. „To jsou ti tvoji normální a slušní lidé, co chtějí mít dobré vzdělání,“ vpálila mi.

„Mami, říká ti něco presumpe nevinny?“ namítla jsem ne-souhlasně. Měla jsem, nevím proč, potřebu toho kluka bránit.

„Tak to má smůlu, už ho totiž odsoudili,“ vyvedl mě táta z omylu.

„Půjde do vězení?“ Mamka se chytila za srdce, jako by snad šlo o její vlastní dítě.

„To ne, naštěstí pro něj ho odsoudili k veřejně prospěšným pracím a dostal na celou zimní sezonu stopku, takže nemůže hrát. Jenže pokud na půl roku vysadí, bude to pro jeho kariéru nejspíš konec.“

„To je tak dobrej?“ zajímalo mě.

„Dobrý,“ opravila mě automaticky mamka.

„Dobrej?“ zopakoval po mně tat'ka a spiklenecky se ke mně naklonil. „Je to nejlepší křídlo v celý Kanadě. Takový talent je dar od pánaboha.“

„A on ho takhle prosera,“ doplnila jsem a babička se zakuckala polívkou.

Zvedla jsem okamžitě ruce v omluvném gestu. „Pokazí, chtěla jsem říct pokazí.“

„No proto,“ houkla mamka a pokynula Rose, aby sklídila polévku ze stolu dřív, než se jí babička udává.

„Myslím, že bych mu dokázal pomoci,“ otec se podrbal rozpačité na hlavě a mně bylo okamžitě jasné, že tenhle nápad se mamce nebude ani trošku líbit.

„Myslíš zajít za soudcem Grayem?“ tipovala naivně.

„To úplně ne, nechci George stavět do pozice, kdy by musel měnit už vydané rozhodnutí. Ale napadlo mě, že by si mohl ty hodiny, které mu vyměřili, odpracovat u nás.“

„Cože?“ vyjekla mamka. „Jako tady? U nás? U nás doma? Proč proboha?“

„Frank potřebuje pomoci a já mu to nemůžu odmítnout. Ty víš, že mu to dlužím!“ Táta se podíval na mamku pohledem, kterému jsem nerozuměla, ale mamka očividně ano, protože po nekonečně dlouhé době nakonec neochotně přikývla. Moc by mě zajímalo, o co tady jde, ale než jsem se stihla zeptat, babička nadšeně zatleskala.

„Ale to je skvělý nápad!“ zajásala. „Pročpak by ne? Každá ruka dobrá a od té doby, co odešla Olivie, stejně nemám nikoho na venčení Baxe.“ Spokojeně se usmívala a já vyprskla smíchy. Živě jsem si představovala, jak se tutově minimálně

dvoumetrový kluk, protože pokud vím, basket hrajou samí čahouni, prochází v našich zahradách s babiččiným mrňavým francouzským buldočkem, co nechutně slintá a chrčí, jako by byl v posledním tažení.

„Matko, tvou společnici už jsem vybral, měla by nastoupit příští týden,“ ujistil babičku táta.

„To je škoda, protože takový vysportovaný mladík by vůbec nebyl k zahození,“ mrkla na mě babička a já se pobaveně rozesmála.

„Tohle není dům, tohle je cirkus,“ zlobila se mamka, ale pokud čekala od táty nějakou podporu, měla smůlu. Ten dál nevzrušeně plánoval: „Tělocvična je stejně nevyužitá a levé křídlo domu je celé prázdné. Požádal jsem Henryho, aby připravil vše potřebné.“

„A to bude jako veřejně prospěšné práce soudci stačit?“ pochybovala nahlas mamka, ale táta byl s odpovědí hned hotový.

„Už jsem se s Georgem domluvil.“

„To je trošku nefér, ne?“ ozvala jsem se. „Máte nějakou akci jako *adoptuj si svého kriminálního*, nebo co?“ zeptala jsem se bezelstně.

„Nebud' drzá, mladá dámo!“ okřikl mě táta. „Já i Frank k tomu máme své důvody. Navíc Nathan nastupuje do druhého ročníku na univerzitu, tak by ti mohl dělat společnost. Můžete spolu jezdit do školy.“

„Zbláznil ses?“ zhrozila se mamka. „Kriminálník a bude dělat společnost naší jediné dceři? Co by tomu asi tak řekli lidi?! Vždyť to by pro ni byla společenská sebevražda!“

„Tak ještě že žijeme v Torontu, a ne v Londýně,“ usmál se na ni táta smířlivě.

„Andrewe, ty jsi snad úplně zešilel! Letos ji čeká oficiální uvedení do společnosti! Ples debutantek a představení nápadníkům, a to všechno s kriminálním v domě?“

„Nápadníkům?“ podivila jsem se. „Je mi osmnáct, mami! Rozhodně nemám v plánu se vdávat. Chci studovat, cestovat a pak si, pokud dovolíš, sama vyberu, koho si vezmu, jestli si vůbec někoho vezmu. A pro tvou informaci, nehodlám se nechat uvést do společnosti!“

„Jestli si někoho vezmeš?“ zopakovala mamka nevěřicně a záměrně ignorovala mé další odmítnutí zúčastnit se plesu debutantek.

„Ano, mami, jestli si někoho vezmu. Pokud se někdy vůbec vdám, pak to bude z lásky, a ne kvůli pitomému postavení, penězům nebo titulu. Nežijeme ve středověku!“

„To nepřipadá v úvahu! Celý život tě připravujeme na tvou roli ve společnosti.“

„Jo?“ povytáhla jsem obočí. „A jaká je ta role?“

„Jsi potomek jednoho z nejslavnějších šlechtických rodů, tvůj praděd i prapraděd byli věrnými pobočníky samotného anglického krále. Jsi prvorozená dcera...“

„Mami, možná sis toho nevšimla, ale jsem vaše jediná dcera,“ zavrčela jsem a popadla sklenici s vodou tak prudce, že z ní trochu vyšpláchno na bělostný ubrus.

„Ano, a jako naše jediná a prvorozená dcera máš své povinnosti. Navíc s Evanovými rodiči jsme už všechno dohodli.“

Voda s citronem mi prolítla nosem ven.

„Zopakuj to?!“

Místo mamky se však do naší debaty vložila babička: „Neboj se, drahoušku,“ pohladila mě konejšivě po ruce, „do-

hodnutý sňatky jsou prima, podívej se na mě, já byla vdaná třikrát a vždycky jsme si náramně rozuměli,“ mrkla na mě povzbudivě.

„Rozuměli?“ uchichtl se potichu táta. „A věděli to i oni? Samým nadšením radši všichni tři pár let po svatbě zemřeli.“

Blázinec, vždyť to říkám. Mít rodinného psychologa, musel by sám pravidelně docházet na terapii.

„Vždyť máš Evana ráda, přijde mi, že si spolu docela dobře rozumíte,“ nedala se tak snadno odbýt mamka.

„Ano, mamí, mám ho ráda. A mám moc ráda i Henryho, Zeldu a Rose a taky babiččina buldočka. To si je teď budu muset všechny vzít?“

„Andrewe, tak řekneš jí už konečně něco?“ dožadovala se mamka tátova spojenectví a nervózně přitom pot'ukávala dokonale upraveným nehtem do stolu. Jenže místo něj se ozvala babička: „Baxe jí nedám!“ A já měla co dělat, abych nevyprskla smíchy.

„Adelyne, prosím tě!“ okřikla babičku unaveně mamka a já do toho všeho zmatku s úsměvem na tváři prohlásila: „Až se budu chtít vdávat, tak budete mezi prvními, komu tu radostnou novinu sdělím.“

Babička radostně zavýskla: „Jo, a vezmeš si ty nádherný krajkový šaty, co jsem měla na své druhé svatbě s Geraldem, trošku ti je zaberu a musím spravit pravou rukavičku, jsem si ji roztrhla, když jsme v noci s Geraldem...“

„Na to je ještě spousta času, matko!“ zastavil ji včas táta a můj stěží zadržovaný smích vybublal na povrch.

„Tak nevím, tati, myslíš, že je na tohle všechno,“ rozhodla jsem rukama, abych obsáhla celou naši ztřeštěnou rodinku, „ten tvůj kriminálník připravenej? Jsi si jistej, že to dá?“

2. kapitola

NATHAN

„Livingstone, mám z tebe radost, hochu! Andrew Covington z tebe byl nadšeněj, prý jste se dohodli.“ Trenér mě poprvé od toho incidentu vítal s širokým úsměvem na tváři.

Mlčky jsem přikývl a rozhlédl se po prázdné tělocvičně. Obvykle tu bylo narváno, odevšad se ozývalo bouchání míčů o podlahu, křik a vtipkování kluků. Jenže zimní semestr začíná až za pár dní, a i když kampus už pomalu ožíval, jak se ze všech koutů sjížděli studenti, tělocvična zůstane ještě minimálně týden prázdná, než se objeví ostatní a odstartují tréninky. Letos se sejdou v nové sestavě. Loni kvůli promoci opustilo tým sedm hráčů, dva z kluků draftovaly přední kanadské týmy a Luis, ten namyšleněj parchant, právě teď zahříval lavičku v Clevelandu. A je jasný, že jsme mu všichni i tu pitomou lavičku záviděli, protože dostat se do jakéhokoliv týmu NBA je snem úplně každého z nás.

Mně by však právě teď bohatě stačilo, kdybych se mohl vrátit do šatny spolu s kluky. Jenže děkan se vyjádřil jasně – dokud si neodpracuju trest, mám vstup do tělocvičny zakázaný.

„Poděkuj trenéru Robinsonovi, ten se za tebe přimluvil, být na mně, vyhodil bych tě z týmu i ze školy nadobro,“ oznámil mi chladně. „Než tě znovu pustím do tělocvičny,

odpracuješ si celý trest a budeš přitom mít ucházející studijní výsledky. Osobně si to zkontroluju, je ti to jasný? A teď vypadni, musím nějakým zázrakem přesvědčit dozorčí radu, že to z tvé strany byla jen mladická nerozvážnost. Doufej, že mi uvěří!“

Jeho slova mi zněla v hlavě, když jsem si do velké sportovní tašky ze skříňky pakoval všechny svoje krámy. Zlostně jsem ji zabouchnul a přejel rukou po cedulce na ní. Chladný kov mě zastudil do prstů. Objel jsem každé písmeno svého jména, naposledy se rozhlédl po místě, kde jsem strávil celý loňský rok, a vydal se ke dveřím.

„Livingstone!“ zavolal na mě kouč. „Je ti jasný, že Andrew Covington je jedinej člověk na světě, kterej tě dokáže vrátit zpátky do hry, že jo?“

Neochotně jsem se k němu šoural a našťavaně si pro sebe mumlal: „Spíš jeho dcera.“ O poznání hlasitěji jsem dodal: „Tohle celý je totální kravina! A vůbec, jak přišel zrovna na mě?“

„Je to můj starý kamarád, kdysi jsme spolu hráli v jednom týmu.“

Tím mě docela překvapil. „V jednom týmu? Covington hrál basket?“

„Nejen hrál, byl jedním z nejlepších hráčů, co jsem kdy poznal. Kam se na něj hrabe Shaquille O’Neal nebo třeba Michael Jordan.“

„Když byl tak skvělej hráč, tak proč svět zná Jordana a O’Neala, ale o něm nikdy neslyšel?“

„Protože měl zasranou smůlu. Poslední zápas sezony, posledních pár vteřin zápasu. Vedli jsme o deset bodů, o nic vlastně nešlo. Výhru jsme měli v kapse. Andy se hnal s mí-

čem na koš. My ostatní jen přihlíželi, protože když on se rozeběhl, nikdo ho dokázal zastavit, byl totiž zatraceně rychlejší. Jenže jejich obránce se s prohrou nechtěl smířit, a tak se vyřítit proti němu, a zrovna když šel do výskoku, prostě ho sundal. Sejmul ho tak, že Andy skončil na tři měsíce v nemocnici. Verdikt doktorů zněl jasně – můžeš si hrát pro radost, ale na profesionální basket zapomeň. Dva týdny předtím podepsal smlouvu s Lakers.“

„No ty vole!“ vydechl jsem ohromeně. Přesně takový sráče jsem na palubovce nesnášel. Bojovat do posledního dechu? Jo! Jít do toho tvrdě? Jo! Ale nikdy ne tak, abych zranil někoho druhýho. „Šmejd! Dostal za to něco?“

„Jo, stopku na pár zápasů a v play-off už si vesele běhal po hřišti.“

„Měli jste mu nakopat prdel sami,“ řekl jsem a byl si jistej tím, že my s klukama bychom to jeden pro druhého udělali.

„To jsme mohli, ale k čemu by nám to bylo? Andy měl po kariéře a rvačka ještě nikdy nic nevyřešila. A ani nepřinesla nikomu nic dobrýho!“ Výmluvně se podíval na sportovní tašku v mé ruce.

„Jo, možná je z toho průser, ale tým je jako rodina. A za rodinu má vždycky smysl bojovat. Jeden za všechny, všichni za jednoho,“ zadeklamoval jsem a kouč se ušklíbl.

„Tak snad ti to vydrží, mušketýře, každopádně to neposer.“

„A co přesně se dá posrat na tom, když člověk dělá chůvu?“

„V případě normálního člověka pravděpodobně nic. Ovšem jak se jedná o tebe a tvou horkou hlavu... Andrew ti buď může pomoci, nebo taky zlomit vaz. A je natolik chytřej, že v první chvíli ani nepoznáš, co vlastně udělal.“

„No, moc chytrej asi nebude, když svěří svou jedinou dceru kriminálníkovi odsouzenýmu k veřejně prospěšným pracím,“ odfrknul jsem si.

„A ty si myslíš, že by ti nabídl to, co ti nabídl, kdyby o tobě už dávno nevěděl úplně všechno? Jedno si zapamatuj: Andrew je vždycky o krok napřed. Ví o tobě víc než ty sám. Asi už tušíš, že tenhle chlap má svý zdroje. Momentálně ví naprosto přesně i to, jakou nosíš velikost trenek. Věř mi, s ním se nechceš dostat do křížku. Chápeš, co ti říkám?“

„Naprosto!“ prohrábl jsem si našťavaně vlasy. Cítil jsem, jak se mi tělem jako žhavá láva rozlévá vztek. „Buď budu skákat podle toho, jak píská nějakej zsranej mafián, nebo se můžu rozloučit s kariérou.“

„Líp bych to neřekl,“ poplácal mě pochvalně po rameni. „Akorát že to není mafián, ale vévoda. Přesněji řečeno vévoda Covington z Covingtonu, a pokud si to rozházíš s ním, rozházíš si to s celou britskou královskou rodinou. Je s nimi spřízněnej.“

„To mě nedojímá. Na princezny a princátka už jsem starej. Pro mě je to obyčejnej sráč, co mě prachsprostě vydírá.“

„Nevydírá! Dává ti životní šanci. A ty nebudeš kretén a přijmeš ji. A teď už padej! V lednu tě tady chci vidět nastoupenýho s týmem.“ S těmi slovy se otočil na patě a odkráčel do své kanceláře. Než za sebou zavřel dveře, ještě na mě houknul: „Jo, a Livingstone, pokud to chceš přežít ve zdraví, drž zapnutej poklopec!“

Než jsem se zmohl na odpověď, dveře se za ním zavřely a já tam zůstal stát a zíral na ně. Naposledy jsem se nadechl a zhluboka nasál nezaměnitelnou vůni vysportovaných a zpotených těl, radosti z každé výhry i vzteku nad zpackaným zá-

pasem. Typický pach tělocvičny, který jiné odpuzoval, ale ve mně probouzel chuť popadnout míč a rozeběhnout se ke koši. Namísto toho jsem však s hlavou hrdě vztyčenou odešel středem. Musel jsem. Kdybych to neudělal, nejspíš bych se rozeběhl za koučem a škemral u něj, aby mi pomohl. Jenže tohle jsem si podělal sám a sám se z toho taky vyhrabu, i když to znamenalo mít za zadkem rozmazlenou princeznu.

Měl bych jet domů, ale autopilot v mojí hlavě mě vedl na opačnou stranu. Ani jsem si to neuvědomil a už jsem parkoval svého staříčkovýho pick-upa v kampusu před západním křídlem kolejí. Bezmyšlenkovitě jsem vyběhl schody do třetího patra a zabušil na dveře pokoje číslo 39. Ty se hned vzápětí rozletěly dokořán.

„Nate, brácho! No, nekecej!“ Ryan měl z mého příchodu fakt radost. „Cole, pojď sem! Neuvěříš, kdo se uráčil přilézt, aby se na nás podíval!“ houknul kamsi do útrob pokoje, odkud se vyřítil nejlepší rozehrávač našeho týmu a zdrtil mě v objetí.

„To je dost, kámo, jdeš právě včas, polez,“ pobídl mě Cole a Ryan za námi zabouchnul dveře.

„Včas na co?“ zajímalo mě, zatímco jsem se rozhlížel kolem sebe. Ti dva měli nejlepší prostory na kolejí. Rád bych řekl, že šlo o výsadu, kterou škola dopřávala hráčům basketbalového týmu, protože si jich tak cení, ale pravdou bylo, že k tomuhle království přišli jen díky Ryanovi a jeho vášnivému vztahu s asistentkou správy kolejí. A že se asi snažil, protože tenhle apartmán byl na studentský poměry fakt luxus. Každý z nich měl vlastní pokoj, společný obývací s malou kuchyňkou a jako bonus obří terasu s výhledem do parku, na

keré se pořádaly legendární party. Dneska však byla terasa prázdná. Zatím. Z vlastní zkušenosti jsem věděl, že co není, může být a může se to změnit prakticky z minuty na minutu.

Prostornému obýváku dominovala obří televize, na které zůstal stopnutý obraz ze závodů formule jedna. Ryan mi strčil pod nos ovladač od playstationu, ale já odmítl. Svalil jsem se do křesla a nohy hodil na stůl.

„Holky z Gammy Fí Bety dneska pořádají uvítací party. Takže přesně za,“ Cole mrknul na hodinky, „půl hodiny vyrážíme. A bude to velký. Dorazily prvačky,“ zazubil se v radostném očekávání věcí příštích.

„Nezapomeň na slušný vychování a nech je aspoň se rozhlídnout, než se jim nacpeš do kalhotek,“ kladl jsem mu na srdce a Cole bezstarostně pokrčil rameny.

„Co to plácáš, brácho? Já se jim přece nikam cpát nebudu. Samy mě o to budou prosit.“

„To si umím živě představit,“ usklíbl jsem se a on mi ukázal vztyčený prostředník. Naznačil jsem, že ho chytám a strkám si ho do kapsy, za což jsem si vysloužil ránu polštářem.

Poslal jsem mu ho obratem zpátky a sledoval, jak se se svou formulí zručně promotává ulicemi Monaka.

„Tak půjdeš?“ zeptal se dychtivě Ryan, ale zklamal jsem ho.

„Nemůžu. Už jsem měl být dávno doma. Zdržel jsem se v tělocvičně.“

Kluci po sobě střelili rychlým pohledem, ale hned se zase věnovali hře.

„Nemusíte kolem toho chodit jako kolem horký kaše. Zasloužím si to.“

„Omyl, brácho, ten sráč si to zasloužil!“ zavrčel naštvaně Ryan.

Při docela nedávné vzpomínce jsem mimoděk zat' al ruku v pěst.

„Měl sis vzít právníka, jak ti ho nabízela Sofie,“ prohodil Cole a já nervózně vyskočil na nohy. Kluci sice pořád drželi v ruce ovladače, ale už dávno nesledovali, co se děje na obrazovce. Oba dva ostřížímí zraky pozorovali, jak rázuju po místnosti od dveří k oknu a zase zpátky, lapený ve svých emocích jako lev v kleci.

„Nechci nikomu nic dlužit, a už vůbec ne Sofii.“

Sofie byla fakt prima holka, jenže už teď si na mě dělala až příliš velké nároky, denně mě bombardovala hromadou zpráv a telefonátů. To, co začalo jako docela nevinný úlet na jednu noc, se zvrhávalo v něco, o co jsem nestál a o čem jsem věděl, že to musím co nejdřív stopnout. Teda pokud jsem se nechtěl jednoho dne probudit vedle ní v posteli se snubním prstenem na ruce. Představa, že by si mě k sobě připoutala ještě dluhem za právnický služby, se mi přičila tak moc, že jsem byl ochotný riskovat klidně kriminál.

„Řekl bych, že Sofie by po tobě ty peníze ani nechtěla zpátky.“

„Jo, ale na oplátku by chtěla navlíknout prsten s obřím diamantem,“ vyslovil Ryan nahlas mé vlastní myšlenky.

„Tak ale, kámo, to by ti všichni mohli jenom závidět. Sofie je mega kost. Každý v týmu by ji chtěl. To já bych si ji vzal klidně hned,“ rozplýval se Cole a Ryan po něm střelil našťvaným pohledem.

„Vychladni, pitomče!“

„Sorry, brácho,“ omlouval se mi Cole. „Vždyt' víš, že do tvój holky bych nikdy nešel.“

Nevím, proč jsem měl potřebu se ohradit: „Není to moje holka.“

„To je fuk, jak tomu říkáš, prostě bych ti to neudělal, jasný? Vážně ne? Jako jsem pitomec, ale ne až takovej.“

„V pohodě, Cole,“ uklidňoval jsem ho a Ryan se zeptal: „Co teď budeš dělat?“

„Studovat kanadskou literaturu,“ odfrknul jsem si znechuceně a kluci na mě vytřeštili nevěřicně oči.

„Cože? Copak ti definitivně hráblo, nebo co?!“ Ryan měl tak vykulený oči, až jsem se bál, že mu vypadnou na zem a já mu je při svém nekonečném lítání z jednoho konce místnosti na druhý prostě rozšlápnu.

„Nope, jen už nemám individuální sportovní plán, musím v zimním semestru splnit všechny povinný kredity jako ostatní studenti.“

„Protože?“ nechápal Cole.

„Protože to je podmínka pro to, abych mohl v letním zase začít hrát.“

„Do prdele,“ ulevili si kluci sehraně.

„Jo,“ odušil jsem. Moc dobře jsem věděl, jaké jsou mé vyhlídky. Původně jsem jim chtěl vysypat, co jsem dneska popdepsal, ale čím dýl jsem tady byl, tím míň se mi o tom chtělo mluvit. Místo toho ze mě vypadlo: „No, co už. Dneska jsem si byl v tělocvičně vyzvednout věci a budu doufat, že ty posraný testy v lednu udělám.“

„Bez tebe to bude stát za hovno. S titulem se letos můžeme rozloučit,“ mračil se Ryan.

„Slyšet tě kouč, dostal by z tebe tyhle nápady lajnama a posilovnou,“ zazubil jsem se na něj ve snaze odlehčit atmosféru, která začínala nápadně houstnout.

Fláknul jsem sebou zase zpátky do křesla a ještě chvíli s klukama žvanil o všem a o ničem. Kecal bych, kdybych řekl, že jim brutálně nezávidím jejich pohodový studentský život.

Ryan, kterému nikdo v týmu neřekl jinak než Robin, přišel do Toronta ze St. Albertu a přísahám, že vypadá jako jeden z jeho původních obyvatel. Ať mi nikdo neříká, že Ryan nemá indiánský předky. Černé vlasy nosí frajersky rozčuchané, a když si je na zápas stáhne gumičkou, holky mu doslova padají k nohám. Ostře řezané rysy a uhrančivě černé oči pak dokonají ten zbytek, a tak se mu v posteli vystřídala snad půlka kampusu. Na univerzitu si ho přitáhl kouč Robinson, jeho pověst pivota ho totiž předcházela. Má parádně našlápnuto na skvělou kariéru. Už o něj projevilo zájem pár týmů, jenže Ryan nemá absolutně žádný ambice v basketu pokračovat i po vejšce.

„Nechci žít kočovnej život jak nějakej cirkusák, s basketem jsi tři sta šedesát dní v roce na cestách. Na to se můžu z vysoka vysrat. Takže si užiju všechno, co sportovcům úžasný studentský život nabízí, a pak se uvidí,“ prohlášoval s oblibou a vážně si s tím moc hlavu nelámal. Sice neměl tolik peněz jako Cole, ale co mu chybělo v peněžence, to dostal do vínku v šedé kůře mozkové. Ten kluk měl naprosto geniální mozek. Univerzita nám umožňovala individuální studijní plány, při kterých jsme sice museli splnit povinné kredity, ale byla to s bídou polovina těch, co museli mít ostatní. Výhoda basketbalistů, no. Jenže Ryan, na rozdíl od nás ostatních, studoval dva majoritní obory najednou a jednou z něj určitě bude buď setsakra dobrej právník, nebo ajťák. Možná obojí.

To Cole pocházel z New Yorku a jeho rodina byla až nechtutně prchatá. Naštěstí Cole nepatřil k těm, co se s tím vytahují nebo předvádí. Sice si vozil zadek v těch nejnadanějších kárkách, ale nikdy na nikoho nemachroval. Teda když nepočítám holky, který na ty sportáky občas balil fakt hodně trapně. I jeho do Toronta naverboval kouč, a jestli všechno půjde dobře, tak se letos přihlásí do draftu a zkusí se dostat do týmu Lakers.

„Lakers? Ti už jsou pěkně vyčichlí,“ posmívali jsme se mu vždycky s Ryanem, ale on na ně nedal dopustit.

„Ty vole, Lakers to je historie, když řekneš basket, všichni ostatní zakřičí Lakers!“

„Možná kdysi...“

„Lakers jsou legendy, ukaž mi jedinýho kluka, co jako malej netoužil hrát s Michaellem Jordanem.“

„Fakt nepůjdeš?“ vytrhnul mě ze vzpomínek Ryan.

„Fakt ne, musím letět, Mia je u Molly. Příště, kluci.“

„Fajn, vidíme se zítra v baru?“ plácnul si se mnou Cole a já mlčky přikývl.

„Užijte si to,“ přinutil jsem se k bezstarostnému úsměvu, seběhl schody a vypadl na ulici. Cestou jsem odpověděl na pozdrav pár lidem, kteří mě nadšeně zdravili a zvali na party, ale já neměl nejmenší tušení, koho míjím. V hlavě jednu černější myšlenku než druhou. Tisíckrát radši bych šel pařit s klukama, i když mě mejdany nikdy moc nebavily, všechno by bylo lepší než to, co mě čekalo. Musel jsem říct Mie, že se budeme stěhovat. A měl jsem takové neblahé tušení, že se jí to nebude vůbec líbit.

3. kapitola

ELENA

„To si děláš prdel, že jo?“ Natálie se na mě dívala, jako by mi právě teď na krku vyrostla druhá hlava. „Chceš mi tvrdit, že Andrew, tvůj otec, který je posedlý ochranou tvé osoby tak moc, že jsi prakticky do osmnácti nesměla vystrčit nos z baráku bez ochranky v zádech, ten stejný Andrew, který obehnal celý váš pozemek vysokou zdí a armádou bodyguardů, a když jsi začala chodit, přikoupil ještě kus, aby ti mohl vybudovat soukromý lunapark... Ten Andrew do vašeho baráku, podotýkám do baráku střeženého víc než leckteré vězení, nastěhuje kluka odsouzenýho k veřejně prospěšným pracím?“

„Jo,“ odvětila jsem se smíchem. „I když to není úplně přesný.“

„Protože?“

„Protože po dlouhých a vášnivých debatách s mamkou, rozuměj, kdy na něj mamka ječela a vykřikovala hesla jako rozvod a balení kufrů, se nakonec dohodli, že bude bydlet v domě pro hosty.“

„V tomhle domě pro hosty?“ ukázala má nejlepší a vlastně i jediná kamarádka na dům, který byl zrovna před námi.

„Jo.“

„A všiml si Andrew, že ho od vašeho domu dělí asi tak padesát metrů?“